Власов Андрій Володимирович
Лазебник Сергій Володимирович
Третяк Вячеслав Федорович

ЗАСОБИ ТА МЕТОДИ ІНТЕГРАЦІЇ ДАНИХ

Використання автоматизованих інформаційно-пошукових систем, різноманітних програмних комплексів для накопичення та зберігання інформації створює умови для ефективної діяльності оперативних та слідчих підрозділів розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, вчинених у військовій сфері. Сучасний підхід до автоматизації підтримки прийняття рішень заснований на використанні концепції сховищ даних (СД) корпоративних інформаційно-аналітичних систем. СД забезпечує інтеграцію різних постачальників інформаційних ресурсів для організації багатоаспектної аналітичної обробки в цілях підготовки інформації для прийняття рішень. При цьому, чим ширше коло постачальників якими якісно і повно надані дані, тим кращою буде обґрунтованість прийнятих рішень. Інформаційне наповнення СД виконується компонентами інтеграції даних на основі підходу ETL (від англ. Extract, Transformation, Load). Сучасні ETL-засоби забезпечують моделювання процесу трансформації за допомогою спеціалізованих графічних інтерфейсів, та включають розвинені засоби узгодження, очищення і агрегації даних, виконують ефективне завантаження за допомогою спеціалізованих функцій серверів баз даних. В той же час на етапі добування підтримуються в основному реляційні джерела, а інтеграція даних здійснюється за принципом «від джерела», в якому структура і зміст інформації, що надається, контролюється самим постачальником. Це обумовлює складні процедури узгодження і очищення даних на етапі трансформації.

Волков Іван Миколайович

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРИЗНАЧЕННЯ ТА ПЕРЕВЕДЕННЯ НА ПОСАДИ В ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

В наш час нестабільної військово-політичної обстановки, яка виникла в Україні було оголошено часткову мобілізацію. Велика кількість

військовозобов'язаних були призвані до лав Збройних сил України, збільшення кількості військовослужбовців призвело до збільшення випадків спірних правовідносини між командирами та підлеглими з питань проходження служби.

Як стверджують у Генеральному штабі основні військові спеціалісти які необхідні у Збройних Силах це – танкісти, розвідники, артилеристи, зв'язківці, сапери і водії тощо, тобто спеціалісти які здебільшого проходять службу в сухопутних військах України.

Насправді через небажання більшості військовозобов'язаних проходити службу за мобілізацією, військові комісаріати, за для виконання кількісного плану призову, були змушені нехтувати якісними показниками складу осіб які призиваються за мобілізацією. Як приклад – призов військовозобов'язаних з військово-обліковими спеціальностями які не застосовуються в Сухопутних військах, безпосередньо дані війська беруть участь у антитерористичній операції на сході країни, з намаганням в подальшому перевчити їх. Військове керівництво забуває при цьому що якісна перепідготовка офіцерів, не за спорідненою спеціальність, потребує багато часу, та може перевищувати термін військової служби за мобілізацією.

Як значиться в офіційній заяві представника Генерального штабу Збройних сил України «Військовозобов'язані будуть покликані на курси підготовки та підвищення кваліфікації, навчальні центри, загальновійськові полігони, де отримають відповідну підготовку за військово-обліковою спеціальністю, після чого будуть спрямовані на комплектування військових частин Збройних сил, де пройдуть бойове злагодження».

Під час проходження служби військовослужбовці зобов'язані суворо дотримуватись Статутів Збройних Сил України та інших нормативних документів, та чітку та сумлінно виконувати накази вищих командирів. Як показала практика під час виконання плану мобілізації у 2015 році, накази вищого керівництва, в деяких випадках призводять до призначення на посади військовослужбовців які не мають відповідної військово-облікової спеціальності, яка необхідна для ефективного виконання обов'язків за посадою та у бою.

Також треба звернути увагу, на небезпечну сторону таких призначень у Збройних Силах, так як військовослужбовці без відповідної підготовки

у військах малоефективні, та їх некомпетентність в тих чи інших питаннях служби, у виключних випадках може призвести до неминучих втрат.

Це все у свою чергу призводить до порушення прав самих військовослужбовців, які мають виконувати накази вищих командирів, при призначені їх на посади не сумісні з набутими ними раніше військово-обліковим спеціальностями.

В таких випадках, через небажання вищого керівництва, поступитись закоренілими принципами «я начальник – а ти дурень», військовослужбовці змушені оскаржувати накази командирів не до їх вищого керівництва, а до суду.

Так згідно з частиною шостою статті 6 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», порядок призначення на військові посади встановлюється Конституцією України, законами України та положеннями про проходження військової служби та служби у військовому резерві громадянами України.

Відповідно до ч. 10 ст. 2 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» від 25.03.1992 року №2232-XII, перелік військово-облікових спеціальностей затверджується Міністерством оборони України.

Наказом Міністерства оборони України від 12.12.2013 року за №860, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 24 грудня 2013 р. за №2189/24721, затверджено Перелік відповідності військово-облікових спеціальностей осіб офіцерського складу спеціальностям та спеціалізаціям підготовки військових фахівців тактичного рівня та Перелік відповідності військово-облікових спеціальностей осіб офіцерського складу спеціальностям та спеціалізаціям підготовки військових фахівців оперативно-тактичного рівня.

Пунктом 216 «Положення про проходження громадянами України військової служби у Збройних Силах України», що затверджене Указом Президента України від 10.12.2008 року №1153/2008, передбачено, що на військову службу за призовом осіб офіцерського складу в разі потреби за наказом Міністра оборони України призиваються офіцери запасу на строк, у кількості і за військово-обліковими спеціальностями, визначеними Міністром оборони України. Початком проходження військової служби за призовом осіб офіцерського складу є день відправлення у військову частину з районного (міського) військового комісаріату.

Пунктом 217 цього Положення визначено, що офіцери, призвані на військову службу, направляються у розпорядження відповідних командирів (начальників), які мають право призначати їх на посади, та переміщуються по службі на підставах і в порядку, визначених цим Положенням.

Підпунктом 1 пункту 81 Положення встановлено, що призначення на посади осіб офіцерського складу за призовом здійснюється посадовими особами відповідно до номенклатури посад для призначення військовослужбовців, яка затверджується Міністром оборони України.

Згідно з пунктом 83 Положення військовослужбовці призначаються на посади і переміщуються по службі за основною або спорідненою спеціальністю та набутим досвідом служби. У разі коли є потреба призначення військовослужбовців на посади за новою спеціальністю, їх призначенню на ці посади має передувати відповідна підготовка (перепідготовка).

Нажаль дані вимоги Законодавства нехтуються оперативними командуваннями Збройних сил, що підтверджено судовими рішеннями першої та апеляційної інстанцій.

Так згідно рішення Харківського окружного адміністративного суду №820/6461/15, яке набрало законної сили, визнано протиправним та скасовано наказ Командувача Сухопутних військ Збройних сил України про переміщення офіцерів збройних сил України в частині звільнення та призначення. З рішення суду видно, що Командування Сухопутних військ знехтувало вимогами чинного законодавства та при переміщенні на посади та призначило офіцерів з підготовкою за спеціальностями – авіаційними, протиповітряними, управління Повітряних Сил тощо, на посади що відповідає ВОС – 02, а саме Управління діями підрозділів Сухопутних військ, що не відповідає їх кваліфікації.

Майже аналогічного висновку дійшов суд у справі №820/6780/15, Постановою якого скасовано наказ Командувача сухопутних військ Збройних Сил України в частині призначення майора на посаду командира навчального батальйону військової частини польова пошта В3422. З суті рішення стає відомо, що позивач у період проходження служби у Збройних силах України був на пряму пов'язаний із авіацією, а також за результатами проходження курсів по проходження перепідготовки та підвищенню кваліфікації здобув військово-облікову спеціальність 062700, що відповідає спеціальності бойове застосування та управління діями

військових частин авіації. З аналізу матеріалів справи та норм законодавства, колегія суддів приходить до висновку, що при призначенні позивача на посаду відповідачем було порушено вимоги законодавства, оскільки у позивача відсутня спеціальність або досвід служби, які вимагаються на відповідній посаді – командира навчального батальйону військової частини польова пошта В3422.

Як приклад можна навести Постанову Одеського апеляційного адміністративного суду, по справі № 2а-3644/12/1470 якою також визнано протиправним та скасовано наказ командувача Сухопутних військ Збройних Сил України про переведення на іншу посаду, через порушення процедури переводу яка закріплена в чинному законодавстві.

Як видно з вищенаведеного, нехтування вимогами чинного законодавства Командуванням Сухопутних Військ під час призначення та переміщення за посадами має систематичний характер, та свідчить або про низьку правову свідомість військового керівництва, або ж взагалі свідомим нехтуванням нормами права.

Нажаль оскарження наказів до вищого керівництва в висвітленому питанні не приносить плідних результатів, через практику «мовчазної покори» яка склалася в Збройних силах іще за радянських часів. Нехтування нормами поведінки «начальник-підлеглий» які закріплені в чинному законодавстві України під час проходження військової служби, нажаль має системний характер в Збройних Силах, та створює негативне уявлення про службу в армії серед населення. Єдиним шляхом захисту своїх прав та законних інтересів в висвітленому питанні залишається звернення до суду з позовом.

З вищевикладеного необхідно зробити висновок, що задля створення ефективних Збройних Сил України, необхідно в першу чергу забезпечити чітке та неухильне дотримання вимог чинного законодавства та діючих нормативно-правових актів командирами у Збройних Силах України. Військовослужбовця не треба ставити в такі умови, що єдиний вихід – це звернення до суду, усі спірні питання мають вирішуватися в правовому полі вищими командирами. Це дасть змогу привернути увагу військовозобов'язаних до служби в армії, не боятися її, знати що вони не тільки захищають свою країну, але й самі захищені. Необхідно донести до населення, що служба в армії проходить на принципах не тільки чіткої субординації, але й верховенства права.